

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 184/2016-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 24. februára 2016 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a zo sudcov Lajosa Mészárosa a Ladislava Orosa predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKTED], zastúpeného advokátom JUDr. Jurajom Gavalcom, Ulica T. Tekela 23, Trnava, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 8 ods. 2 a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Nitre v konaní vedenom pod sp. zn. 4 To 42/2015 a jeho rozsudkom z 25. júna 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. augusta 2015 doručená sťažnosť [REDAKTED] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 8 ods. 2 a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských

práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 To 42/2015 (ďalej len „napadnuté konanie“) a jeho rozsudkom z 25. júna 2015 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“).

Z obsahu sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že rozsudkom Okresného súdu Levice (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 4 T 136/2011 z 21. novembra 2014 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) bol sťažovateľ uznaný za vinného v bode 1 rozsudku zo zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c) a písm. d) Trestného zákona a v bode 2 rozsudku z obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c) a ods. 2 písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. písm. a) Trestného zákona (ďalej len „obzvlášť závažný zločin“). Okresný súd sťažovateľa odsúdil na úhrnný trest odňatia slobody v trvaní desať rokov so zaradením na výkon trestu do ústavu so stredným stupňom stráženia a uložil mu aj ochranný dohľad v trvaní 1 roka s uložením v rozsudku uvedených povinností.

Proti rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie, na základe ktorého krajský súd podľa § 321 ods. 1 písm. b) a d) a ods. 3 Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok okresného súdu vo výroku o vine v bode 1, vo výroku o treste a vo výroku o ochrannom opatrení. Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku krajský súd sťažovateľa uznal za vinného zo zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c) Trestného zákona. Za tento zločin a za obzvlášť závažný zločin, ktorý spáchal spôsobom uvedeným v bode 2 výroku o vine rozsudku okresného súdu, mu krajský súd uložil úhrnný trest odňatia slobody v trvaní desať rokov so zaradením do ústavu so stredným stupňom stráženia a uložil mu aj ochranný dohľad v trvaní jedného roka. Výrok o vine v bode 2 odvolaním napadnutého rozsudku okresného súdu zostal napadnutým rozhodnutím krajského súdu nedotknutý.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ v sťažnosti namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 2 ústavy, čl. 8 ods. 2 a čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v napadnutom konaní a napadnutým rozhodnutím len vo vzťahu k obzvlášť závažnému zločinu.

Podľa sťažovateľa „súd obchádza obranu sťažovateľa a nevysporiadava sa s ňou, vyberá si len tie dôkazy, ktoré zapadajú do skutkovej verzie zvolenej vopred súdom, vychádzajúcej z predpokladu viny sťažovateľa a obranu sťažovateľa odmieta postupom, ktorý je v rozpore so všeobecne uznávanými postupmi súdnej praxe, vyplývajúcej z konštantnej judikatúry.

Takýto postup súdu, je možné považovať za postup, v ktorom absentuje zákonné a ústavne konformné odôvodnenie rozhodnutia v zmysle čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

Ak odôvodnenie rozhodnutia neobsahuje vysporiadanie sa s obranou obvineného, sú právne závery súdu porušením ústavného princípu zákazu ľubovôle v rozhodovaní, preto je potrebné takéto rozhodnutie považovať za stojace v rozpore s čl. 36 ods. 1 Listiny, ako i s čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.“

Sťažovateľ sa domnieva, že v predmetnej veci nemožno „dospieť k záveru o opodstatnenosti právnej kvalifikácie skutku v bode 2 rozsudku s poukazom na § 139 ods. písm. a/ Tr. zák., pretože je ustálená len s poukazom na výpoveď svedkyne [REDAKOVANÉ], ktorá je rozporuplná“. Následne poukazuje najmä na jej vyjadrenia vo vzťahu k jeho vedomosti o veku tejto svedkyne, pričom uvádza, že táto svedkyňa na hlavných pojednávaniach vypovedala rozporuplne v súvislosti s tým, či sťažovateľ vedel alebo nevedel, koľko má rokov, či mu túto informáciu uvádzala alebo nie. Zároveň sa mala vyjadriť aj o tom, že v inej trestnej veci menila svoje výpovede z dôvodu, že bola pod vplyvom drog, a že sa mala sťažovateľovi aj vyhrázať. Sťažovateľ ďalej uvádza, že „svedkyňa [REDAKOVANÉ] na hlavnom pojednávaní dňa 9.7.2012 uviedla, že [REDAKOVANÉ] jej viackrát predala drogy.

Z výpovedí oboch svedkýň tiež vyplýva, že [REDAKOVANÉ] bola niekoľkokrát liečená zo závislosti od omamných a psychotropných látok, aj v priebehu prípravného konania bola dňa 13.6.2011 vypočutá vyšetrovateľom v takomto zariadení, čo spolu s vyššie uvedeným oslabuje vo významnej miere vierohodnosť jej výpovedí, pretože ich robila v stave silnej závislosti od omamných látok (dňa 13.6.2011 bola na liečení a výpovede urobila predtým).

Odras závislosti svedkyne od omamných látok na jej výpovedi konštatoval aj prvostupňový súd v odôvodnení rozsudku na strane 22.

Na základe takýchto zistených skutočností nie je možné z procesné vykonaných dôkazov bez pochybností uzatvoriť, že sťažovateľ vedel, koľko má [REDAKOVANÉ] rokov, výpoveď tejto svedkyne nie je podopretá iným dôkazom v tomto smere, preto nie je možné ani v prípade, ak by neexistovali pochybnosti o pravdivosti výpovede tejto svedkyne, urobiť záver o vedomosti sťažovateľa o veku svedkyne (právne úvahy okresný súd vo vzťahu k tomuto svojmu záveru v rozsudku neuviedol, čo robí rozsudok nepreskúmateľným a odvolací rozsudok nebol sťažovateľovi ešte doručený...)“. Sťažovateľ v nadväznosti na to poukazuje aj na judikatúra všeobecných súdov, ako aj Ústavného súdu Českej republiky, ktorá sa zaoberá problematikou dokazovania v trestných veciach. Rozsudok bol sťažovateľovi doručený 28. septembra 2015 a ústavnému súdu ho doručil 18. januára 2016.

Na základe už uvedeného sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd vydal tento nález: „Konaním Krajského súdu v Nitre v trestnej veci sťažovateľa vedenej na Krajskom súde v Nitre pod č. k. 4To/42/2015, v súvislosti s rozsudkom Krajského súdu v Nitre č. k. 4To/42/2015 zo dňa 25.6.2015, došlo k porušeniu ústavného práva sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a k porušeniu ústavného práva na spravodlivé súdne konanie (aj porušenie článku čl. 8 ods. 2 a 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a najmä článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd vyhlásený pod č. 209/1992 Zb.) ako aj článku 50 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a v ňom vyjadrenom princípe prezumpcie nevinny.

Rozsudok Krajského súdu v Nitre č. k. 4 To/42/2015 zo dňa 25. 6. 2015 sa zrušuje.

Sťažovateľ netrvá na ústnom pojednávaní, súhlasí s upustením od ústneho pojednávania pred Ústavným súdom, náhradu trov konania si uplatňuje v súlade s vyhl.

č. 655/2004 Z. z. za 2 úkony právnej pomoci (á 139,83 + 8,39 x 2 = 296,44 + 20 % DPH (59,20) = 355,64 Eura).“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Sťažovateľ v sťažnosti namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 2 ústavy, čl. 8 ods. 2 a čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v napadnutom konaní a napadnutým rozhodnutím. Základom argumentácie sťažovateľa je, že v napadnutom konaní okresný súd a následne aj krajský súd nedostatočne zistil skutkový stav týkajúci sa obzvlášť závažného zločinu, nedostatočne vyhodnotil dôkazy týkajúce sa tohto trestného činu a zároveň sa v nedostatočnej miere

vysporiadal so všetkými námietkami obhajoby. Na podklade uvedeného je preto napadnuté rozhodnutie krajského súdu nepreskúmateľné.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 50 ods. 2 ústavy každý, proti komu sa vedie trestné konanie, považuje sa za nevinného, kým súd nevysloví právoplatným odsudzujúcim rozsudkom jeho vinu.

Podľa čl. 8 ods. 2 listiny nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak než z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Nikoho nemožno pozbaviť slobody len preto, že nie je schopný dodržať zmluvný záväzok.

Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch...

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu nie je medzi základným právom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru zásadná odlišnosť (m. m. II. ÚS 71/97), a preto sa ich namietané porušenie skúma spoločne.

Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (ako aj práva podľa čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru) je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto základnému právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (II. ÚS 8/01, III. ÚS 362/04), ako aj zabezpečiť konkrétne procesné garancie v súdnom konaní.

Z napadnutého rozhodnutia krajského súdu vyplýva, že krajský súd na podklade odvolania podaného sťažovateľom (odvolanie v časti, ktorá smeruje proti rozsudku okresného súdu týkajúceho sa obzvlášť závažného zločinu, je totožné s obsahom tejto ústavnej sťažnosti, pozn.) preskúmal podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku okresného súdu, proti ktorým sťažovateľ podal odvolanie, ako aj konanie, ktoré im predchádzalo. Krajský súd bol toho názoru, že odvolanie podané sťažovateľom vo vzťahu k obzvlášť závažnému zločinu nebolo dôvodné.

Podľa krajského súdu bol v napadnutom konaní „*zadovážený dostatok dôkazov, ktorými boli objasnené všetky základné skutočnosti dôležité pre trestné stíhanie uvedené v ustanovení § 119 odsek 1 Trestného poriadku, ktoré súd I. stupňa potreboval pre svoje rozhodnutie. Pri vykonávaní dôkazov orgány činné v tomto konaní postupovali podľa príslušných ustanovení Trestného poriadku.*“. Okresný súd podľa krajského súdu „*na hlavnom pojednávaní pri vykonávaní dôkazov postupoval podľa ustanovení Trestného poriadku upravujúcich spôsoby vykonávania dôkazov v trestnom konaní, pričom sa nedopustil žiadnych podstatných chýb v zmysle § 321 odsek 1 písmeno a/ Trestného poriadku.*

... *svoje rozhodnutie aj primerane odôvodnil v zmysle § 168 odsek 1 Trestného poriadku, keď uviedol, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov. Z odôvodnenia rozsudku je tiež zrejmé, akými právnymi úvahami sa súd I. stupňa spravoval pri posudzovaní konania obžalovaného v otázke viny, právnej kvalifikácie a pri ukladaní trestu a ochranného opatrenia.*

... *v súlade s výsledkami dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní, zistil skutkový stav uvedený vo výrokovej časti rozsudku v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie o podanej obžalobe tak, ako to vyžaduje ustanovenie § 2 odsek 10 Trestného poriadku.*

... *vykonal všetky dostupné dôkazy na zistenie skutkového stavu veci a tieto vyhodnotil jednotlivo i vo vzájomnej súvislosti podľa § 2 odsek 12 Trestného poriadku.*“.

Krajský súd ďalej v odôvodnení napadnutého rozhodnutia uvádza, že „*sa stotožňuje so záverom súdu I. stupňa, že obžalovaný sa dopustil skutku uvedeného pod bodom 2/ napadnutého rozsudku, t. j., že v období v tomto skutku uvedenom a na mieste tam*

uvedenom si zadovážil a viackrát poskytol psychotropnú látku pervitín maloletej [REDACTED], hoci vedel, koľko má táto rokov a aj s ďalšími skutkovými zisteniami uvedenými v tomto bode rozsudku...

Súd I. stupňa veľmi podrobne a dôsledne dôkazy, ktoré vykonal na hlavnom pojednávaní a ktoré usvedčujú obžalovaného zo spáchania týchto skutkov, vyhodnotil v dôvodoch napadnutého rozsudku a to spôsobom uvedeným v § 2 odsek 12 Trestného poriadku a s takýmto vyhodnotením dôkazu sa aj krajský súd v plnom rozsahu stotožňuje, pričom súd I. stupňa sa vysporiadal aj s obranou a obhajobou obžalovaného.“

Vo vzťahu ku skutkovým zisteniam týkajúcim sa obzvlášť závažného zločinu krajský súd uviedol, že «je toho názoru a stotožňuje sa s logickými úvahami súdu I. stupňa, že zo spáchania tohto skutku je usvedčený predovšetkým výpoveďami svedkýň [REDACTED] a [REDACTED]. Svedkyňa [REDACTED] vo svojej výpovedi v prípravnom konaní zo dňa 11. 11. 2010, ktorá bola prečítaná na hlavnom pojednávaní a ktorú taktiež urobila za prítomnosti obhajcu obžalovaného, podrobne popísala spôsob odovzdania pervitínu zo strany obžalovaného, pričom uviedla, že aj čas, kedy sa to stalo naposledy a to určením udalosti, ktorá sa v tom čase stala a presne aj uviedla, koľko pervitínu mal obžalovaný v tom čase v striekačke a koľko jej zo striekačky poskytol. Taktiež uviedla aj ďalšiu osobu a to osobu [REDACTED], ktorej obžalovaný poskytoval pervitín. Taktiež uviedla, že obžalovaný mal vedomosť o tom, že je maloletou osobou, t. j. že nemá 18 rokov. Výpoveď tejto svedkyne je podporená výpoveďou svedkyne [REDACTED] – jej matky, ktorá vo svojej výpovedi poukázala na skutočnosti, ktoré potvrdzovali výpoveď svedkyne [REDACTED] najmä v tej časti, že sama jej dňa 21. 04. 2010 uviedla, kto jej poskytoval pervitín, pričom táto skutočnosť bola potvrdená aj laboratórnym vyšetrením na zistenie psychotropných látok u svedkyne [REDACTED], práve z kritického dňa. Pokiaľ ide o namietanú vierohodnosť tejto svedkyne, aj krajský súd sa stotožňuje s úvahou súdu I. stupňa o vierohodnosti výpovede tejto svedkyne. Pri výpovedi svedkyne zo dňa 11. 11. 2010 bol prítomný aj obhajca obžalovaného, ako aj dve nezúčastnené osoby, pričom ani jedna nenamietala nespôsobilosť svedkyne z dôvodu podozrenia, že je pod vplyvom omamnej resp. psychotropnej látky. Navyše svedkyňa sama priznala, že obžalovanému poslala výhražnú SMS-ku, avšak z dôvodu, že ju na to nahovoril [REDACTED]. Svedkyňa sama

trestné oznámenie na obžalovaného nepodávala, podávala ho jej matka. O vierohodnosti výpovede tejto svedkyne svedčia aj ďalšie okolnosti, ktoré uvádzala vo svojej výpovedi, a to že pervitín si od obžalovaného začala brať až po tom, keď bol [REDAKOVANÉ] zatvorený. Vierohodnosť výpovede tejto svedkyne potvrdzujú aj ďalšie vykonané dôkazy, najmä výpovede svedkýň [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], ktoré potvrdili tvrdenia svedkyne, že svedkyňa sa stretávala s [REDAKOVANÉ] a svedkyňa [REDAKOVANÉ] potvrdila aj tvrdenia svedkyne [REDAKOVANÉ], že obžalovaný poskytol tejto svedkyňi pervitín, a to za okolností popísaných svedkyňou [REDAKOVANÉ] a to v meste [REDAKOVANÉ] za prítomnosti človeka, ktorého prezývali „[REDAKOVANÉ]“. Z týchto dôvodov preto krajský súd nemal pochybnosti o vierohodnosti výpovede [REDAKOVANÉ].».

Keďže sa krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia stotožňuje so závermi okresného súdu, bolo potrebné, aby ústavný súd pri posudzovaní námietok sťažovateľa vychádzal aj z obsahu rozsudku okresného súdu, opierajúc sa o svoj ustálený právny názor, že odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho, resp. sťažnostného súdu, nemožno posudzovať izolovane (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 8/2014), pretože prvostupňové a odvolacie (resp. sťažnostné) konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok.

Okresný súd pri rozhodovaní o vine sťažovateľa vo vzťahu k obzvlášť závažnému zločinu podrobne popísal východiskový skutkový stav, ktorý považoval za relevantný pre svoje rozhodnutie, zhodnotil dovtedajší priebeh trestného konania, vykonal ďalšie potrebné dokazovanie a na základe toho potom dospel k záveru o vine sťažovateľa. Z odôvodnenia rozsudku okresného súdu vyplýva, že „zo spáchania trestnej činnosti v bode 2 obžalovaného usvedčuje predovšetkým svedkyňa [REDAKOVANÉ], ktorá na hlavnom pojednávaní ako aj v prípravnom konaní uviedla, že potom ako sa po zadržaní jej priateľa [REDAKOVANÉ] /čo bolo podľa lustrácie v registri trestných vecí Okresného súdu Levice a uznesenia sp. zn. 1 Tp 2/2010 dňa 17. 2. 2010/ zoznámila s obžalovaným, začali sa spolu stretávať, pričom obžalovaný vždy doniesol drogy, ktoré spolu užívali keď sa stretli, podľa jej vyjadrenia v prípravnom konaní asi raz do týždňa, najmä v aute, na ktorom sa vozili a to v okolí [REDAKOVANÉ], alebo v [REDAKOVANÉ] a tiež trikrát vo [REDAKOVANÉ] v byte kamaráta

obžalovaného, kde v jednom prípade s nimi bola aj [REDACTED]. Svedkyňa však nevedela uviesť koľkokrát jej obžalovaný dal pervitín. Pervitín užívali šnupaním do nosa alebo vdychovaním výparov, pričom s obžalovaným sa kontaktovala telefonicky a zároveň uviedla, že s ním bola drogy aj nakupovať v [REDACTED]. Svedkyňa potvrdila, že obžalovaný vedel koľko mala rokov v čase keď jej poskytoval pervitín, pretože mu to sama povedala. Tiež potvrdila, že pervitín brala aj od ďalších osôb, jednou z nich však bol aj obžalovaný, ktorému však za drogy neplatila a naposledy jej dal pervitín dňa 21. 4. 2010, kedy to oznámila svojej matke, potom ako prišla domov s tým, že je jej zle. Z trestnej činnosti je obžalovaný usvedčovaný aj výpoveďou svedkyne [REDACTED], ktorá na hlavnom pojednávaní ako aj v prípravnom konaní potvrdila, že v jednom prípade bola s obžalovaným a [REDACTED] vo [REDACTED], kde obžalovaný priniesol pervitín, ktorý spoločne s [REDACTED] užíli fajčením – vdychovaním výparov, čím vlastne podporila tvrdenia uvádzané [REDACTED]. Za hodnovernú súd považuje aj výpoveď [REDACTED], ktorej sa dcéra už v noci zo dňa 10. 4. 2010 na 11. 4. 2010 ako aj dňa 21.4.2010 v skorých hodinách po príchode domov priznala, potom keď už zrejme nezvládala situáciu s užívaním omamných a psychotropných látok, že jej dávajú drogy a dňa 21. 4. 2010 jej povedala, že drogy jej dal obžalovaný, ktorý bol asi jednou z osôb v uvedenom období, od ktorých mala jej dcéra drogy. V kontexte s výpoveďou [REDACTED] je aj ďalší dôkaz a to výpis prichádzajúcich a odchádzajúcich hovorov poskytnutých spol. Slovák Telekom a.s. z mobilného telefónu používaného obžalovaným, ktoré potvrdzuje vzájomnú komunikáciu medzi obžalovaným a svedkyňou v apríli 2010. Nepriamym usvedčujúcim dôkazom jej aj výsledok znaleckého skúmania vzorky moču [REDACTED], v ktorom bola zistená prítomnosť metamfetamínu. Obrana obžalovaného, že svedkyňi drogy nedával, v dňoch 19. 4. 2010 až 22. 4. 2010 bol chorý a vôbec sa so svedkyňou nestretol, bola vyvrátená práve výpoveďou [REDACTED] a nepriamo aj jej matky [REDACTED]. Výpovede matky obžalovaného [REDACTED], jeho sestry [REDACTED] a otca obžalovaného [REDACTED], ktorí tvrdili, že obžalovaný bol v uvedených dňoch chorý a ležal v posteli, a teda sa nemohol stretnúť s [REDACTED] súd považoval za účelové v snahe pomôcť obžalovaného sa zbaviť obvinenia, keďže ani [REDACTED] nepotvrdila, že by obžalovaný navštívil jej ambulanciu, nebol práceneschopný a nepotvrdila, že by konzultovala jeho zdravotný stav

s [REDACTED] a ani zdravotné poisťovne neevidovali výdaj liekov pre uvedené osoby. Obrana obžalovaného, že svedkyňa [REDACTED] voči nemu vypovedala z pomsty a jej výpoveď nemožno považovať za vierohodnú, pričom poukázal aj na odborné vyjadrenie [REDACTED] neobstojí. Aj keď svedkyňa [REDACTED] je osobou, ktorá bola závislá na psychotropných a omamných látkach, čo sa odrážalo aj na jej výpovedi, v podstatných veciach vypovedala zhodne na hlavnom pojednávaní ako aj v prípravnom konaní a skutočnosti ňou uvádzané sú podporená aj ďalšími dôkazmi, a to výpoveďami svedkyne [REDACTED] [REDACTED] a odborné vyjadrenie [REDACTED] je len v teoreticko-hypotetickej rovine, keďže [REDACTED] nevyšetrovala. S poukazom na skutočnosť, že súd nemal pochybnosti o vierohodnosti výpovede svedkyne [REDACTED] [REDACTED], odmietol návrh obhajoby na psychologické skúmanie uvedenej svedkyne.

V bode 2 obžalovaný svojim konaním naplnil skutkovú podstatu obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 odsek 1 písm. c/, odsek 2 písm. d/ Tr. zákona, tak po stránke objektívnej ako aj po stránke subjektívnej, keďže obžalovaný kupoval a zadovážoval psychotropné látky – pervitín, a toho konania sa dopustil na chránenej osobe - dieťati podľa § 139 odsek 1 písmeno a/ Tr. zákona, hoci na nakladanie s takouto látkou nemal povolenie a konania sa dopustil v priamom úmysle podľa § 15 písm. a/ Tr. zák.

Súd obžalovaného v bode 2 oproti obžalobe neuznal vinným aj z prechovávania omamných a psychotropných látok podľa § 172 ods. 1 písm. d/ Tr. zákona, nakoľko nebolo jednoznačne preukázané, že obžalovaný psychotropnú látku u seba prechovával, v akom čase a v akom množstve a táto u neho nebola zaistená.

Súd oproti obžalobe upravil skutkovú vetu v bode 2 a to jednak v období, kedy dochádzalo k páchaniu trestnej činnosti a to minimálne po 17. 2. 2010 do 21. 4. 2010 s poukazom na výpoveď svedkyne [REDACTED], ktorá uviedla, že sa s obžalovaným zoznámila, začala stretávať a dával jej pervitín po zadržení jej priateľa [REDACTED] čo bolo dňa 17. 2. 2010 a dňa 21. 4. 2010, kedy jej posledný krát poskytol drogu a tiež v skutku upresnil miesta, kde mal obžalovaný [REDACTED] poskytovať drogy a kde ich boli nakupovať s poukazom na výpoveď svedkyne [REDACTED] najmä z prípravného konania, kde tieto skutočnosti uviedla podrobnejšie. Súdu sa ani po doplnení dokazovania opätovným výsluchom svedkyne [REDACTED] a prečítaní výpovede z prípravného

konania nepodarilo zistiť, koľko krát obžalovaný poskytol svedkyni pervitín, keďže sa k tomu nevedela vyjadriť, ale uviedla, že to bolo viackrát.“

Ústavný súd v rámci svojej konštantnej judikatúry neustále zdôrazňuje, že vo veciach, ktoré patria do právomoci všeobecných súdov, nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, IV. ÚS 339/2013).

Ústavný súd je oprávnený preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. V zásade preto ústavný súd nie je oprávnený posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a aplikácii právnych predpisov v konkrétnom prípade viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96, IV. ÚS 314/08, IV. ÚS 27/2010). Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na poskytnutie ochrany len v tých prípadoch, ak porušenie procesných práv účastníkov konania, ktoré sú chránené zákonmi, by znamenalo súčasne aj porušenie základných práv alebo slobôd deklarovaných ústavou alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná (IV. ÚS 287/04). Skutkové alebo právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (II. ÚS 58/98, I. ÚS 13/00, II. ÚS 5/00).

Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru patrí tiež právo účastníka konania na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia (napr. IV. ÚS 115/03, II. ÚS 209/04, III. ÚS 95/06), t. j. na také odôvodnenie, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu však všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia (napr. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04, III. ÚS 25/06). Obdobne k tomu pristupuje aj Európsky súd pre ľudské práva, ktorý vo svojej judikatúre vo vzťahu práva účastníka konania na odôvodnenie súdneho rozhodnutia tiež zdôrazňuje, že čl. 6 ods. 1 dohovoru síce zaväzuje súdy, aby odôvodnili svoje rozhodnutia, ale nemožno ho chápať tak, že vyžaduje, aby na každý argument strany bola daná podrobná odpoveď. Otázku, či súd splnil svoju povinnosť odôvodniť rozhodnutie vyplývajúcu z čl. 6 ods. 1 dohovoru, možno posúdiť len so zreteľom na okolnosti daného prípadu (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. 12. 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, bod 29).

Ústavný súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia krajského súdu v spojení s rozsudkom okresného súdu dospel k názoru, že konajúce súdy presvedčivo a v dostatočnej miere odôvodnili svoje rozhodnutia o vine sťažovateľa, pri vykonávaní a hodnotení dôkazov postupovali v súlade s príslušnými ustanoveniami Trestného poriadku, jasne a zrozumiteľne rozviedli, z akých dôkazov vychádzali a akými úvahami sa správali pri hodnotení dôkazov, ako aj pri posudzovaní konania sťažovateľa, a to aj pokiaľ ide o otázku právnej kvalifikácie skutku. Vzhľadom na uvedené možno uzavrieť, že krajský súd v spojení s okresným súdom sa ústavne akceptovateľným spôsobom zaoberali predmetnou vecou, ich závery sú celkom logické a zrozumiteľné.

Vo vzťahu k už uvedenému ústavný súd poukazuje na závery svojej ustálenej rozhodovacej činnosti, podľa ktorej dôvodom na odmietnutie sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť je absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a napadnutým rozhodnutím, postupom alebo iným zásahom orgánu štátu do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej, ako aj nezistenie žiadnej možnosti porušenia označeného základného práva alebo slobody napadnutým rozhodnutím, postupom, ako aj iným zásahom orgánom štátu, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (m. m. I. ÚS 66/98, I. ÚS 4/00, III. ÚS 138/02, IV. ÚS 1/2012, IV. ÚS 473/2012).

Keďže ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, ako ani práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, realnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie, sťažnosť sťažovateľa v časti napadnutého postupu krajského súdu a jeho napadnutého rozhodnutia podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Sťažovateľ v sťažnosti namietal, že v napadnutom konaní a napadnutým rozhodnutím boli porušené aj jeho základné práva podľa čl. 50 ods. 2 ústavy a čl. 8 ods. 1 listiny, no žiadnym spôsobom bližšie neodôvodnil porušenie označených základných práv, ústavný súd preto sťažnosť v tejto časti posudzoval ako zjavne neopodstatnenú, keďže sťažovateľ nepreukázal existenciu príčinnej súvislosti medzi napadnutým rozhodnutím krajského súdu a namietaným porušením označených základných práv.

Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľa aj v tejto časti pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Po odmietnutí sťažnosti ako celku bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. februára 2016